

Пол Макюън

СПИРАЛАТА

В традицията на Майкъл Крайтън,
с приключенския дух на Джеймс Ролинс

Spiral
Copyright © by Paul McEuen, 2011
All rights reserved
© Юлия Чернева, превод
© Димитър Стоянов - Димо` - худ. оформление на корицата
© Издателство *ЕРА*, София, 2011
ISBN: 978-954-389-124-5

Пол Макюън

СПИРАЛАТА

49.

Времето на Маги изтичаше.

Тя опъна белезниците на китките си. На шейсет сантиметра от нея, върху масичката, бяха пинцетите, които Орхидея беше използвала предишния ден. Те бяха жалко оръжие, но ако можеше да ги достигне, вероятно щяха да свършат работа.

Кожата на дясната ѝ китка се разкъса. Кръвта беше хлъзгава и подежда като смазка между плътта и метала. Още няколко минути и Маги щеше да успее. Ако само Орхидея се забавеше още няколко минути.

Маги беше съвсем близо.

Ако Орхидея се забавеше.

* * *

Последните дванайсет часа бяха ужасяващо пътуване. Изпадане в лудост и после, колкото и да беше невероятно, завръщане в разума. Орхидея я беше заразила с узумаки и я бе оставила в пълен мрак през нощта. В продължение на безкрайни часове Маги обезумяваше все повече, затворена в клаустрофобичния противогаз, и се опитваше да изпищи и да избяга от трупове, които протягаха ръце към нея.

Орхидея се върна след няколко часа, запали осветлението и временно прогони призрачните нападатели. Маги освободи напрежението със серия ругатни, каквито никога не беше изричала. Разкрещя се, нарече Орхидея кучка и курва и се закле, че ще я убие. Беше я обладал някакъв демон, който нямаше нищо общо с истинската ѝ същност.

Азиатката отвори раницата си и бръкна вътре. Маги продължи да ругае и спря едва когато видя какво държи Орхидея на дланта си. Светещата гъбичка *Fusarium* на дядо ѝ.

Китайката взе малко от многоцветната жилеста гъбичка, стри я с чукало в хаванче и я смеси с течност в епруветка. Изтегли течността със спринцовка и я инжектира в корема на Маги.

И после излезе.

През следващите няколко часа Маги продължи да трепери. Яви ѝ се налудничаво видение на микробуболечки, които разкъсват сина ѝ, и трулове, които протягат ръце към нея. След известно време обаче тя забеляза промяна. Халюцинациите намаляха.

Безумният сърбеж, фантазиите за убийство. Трупове. Всичко избледняваше с всеки изминал час. От време на време Орхидея се приближаваше до нея и внимателно наблюдаваше движенията ѝ. Измерваше температурата ѝ и взимаше кръвна проба, която слагаше в малък хладилник.

Маги видя, че азиатката е доволна.

Светещата гъбичка.

– Дядо ти – каза Орхидея.

Маги се замисли за светещата гъбичка върху кръглото парче дърво в гората – наградата, която Лиъм беше оставил в края на следата, водеща към пощенската кутия. Това трябваше да намерят. Това им беше оставил дядо ѝ. Лиъм беше създал антидот против узумаки.

Той беше изобретил противоотрова срещу най-опасното биологично оръжие в света и благодарение на него Маги нямаше да умре там полудяла и сама. Нашествието на узумаки можеше да бъде спряно благодарение на дядо ѝ.

Завладяха я силни чувства – огромно уважение и възхищение към дядо ѝ и облекчение, което обзе цялото ѝ тяло. Той беше успял съвсем сам да направи нещо, което всичките учени в Детрик не бяха постигнали.

Скоро обаче радостта ъ беше помрачена.
Орхидея имаше лекарството.
Законът на Конър гласеше: Имаш ли лекарство, имаш и оръжие.

* * *

Маги дърпаше, колкото ъ държаха силите, без да обръща внимание на парещата болка. Дърпна още веднъж и ръката ъ се освободи. Тя разтвори пръсти. Мускулите ъ се подчиняваха, въпреки че едва ги усещаше.

Чу се някакъв шум. Вратата горе на стълбите се отвори. Маги грабна пинцетите от масата и бързо прибра ръката си, сякаш още беше окована в белезниците.

Положи усилия да нормализира дишането си.

Разполагаше само с една възможност.

Орхидея слезе с насочен пистолет, както винаги правеше. Тя видя Маги, огледа я от главата до петите и после затыкна пистолета в колана.

Маги се опита да контролира дишането си, когато азиатката извади нова игла от пластмасова опаковка и я прикрепи към спринцовката, за да вземе кръв от нея.

Маги отново повтори наум всичко, като репетираше мислено ходовете си и си внушаваше да не се страхува. Орхидея се обърна и се приближи към нея, както правеше всеки път.

Маги наблюдаваше ритъма ъ. „Пригответи се.“

Другата жена спря пред нея със спринцовката в ръка.

И в следващия миг азиатката се поколеба и погледна към пода.

„По дяволите.“ Орхидея забеляза кръвта, която капеше от китката на Маги.

Тя вдигна глава и я погледна в очите. Маги стисна още по-здраво пинцетите. Държеше ги като шило за лед в юмрука си.

Маги замахна и заби острия връх на пинцетите в лицето на Орхидея.

Азиатката изпищя и изви главата и тялото си надясно. Това реши съдбата на Маги. Тя пусна пинцетите и протегна ръка към пистолета на Орхидея. Но докато азиатката се извърташе надясно, тялото ъ блокира достъпа до оръжието. Случайно или инстинктивно, Орхидея покоси единствената надежда на Маги.

Азиатката отстъпи назад. Пинцетите още бяха забити в бузата ъ. Маги сграбчи въздуха със свободната си ръка.

– Ще те убия! – извика Орхидея, извади пинцетите и ги хвърли настрана. От раната ъ струеше кръв. Дишаше учестено и очите ъ бяха широко отворени. Тя грабна въже, втурна се към Маги, хвана свободната ъ ръка и я завърза. Маги се съпротивляваше, но тя беше много по-силна от нея.

Щом завърза Маги, азиатката взе стъклената сфера. Маги се стъписа, когато видя, че ъ пълна с микробуболечки. Орхидея праметна тънка жица над гредата на тавана и закрепил кълбото така, че да виси над Маги, на няколко сантиметра от лицето ъ.

Орхидея раздвижи покритата си с ръкавица ръка и буболечките оживяха. Пощуряха и се разтичаха като бесни паяци. Шумът беше пронизителна какофония, докато хилядите остри като бръснарско ножче крачета яростно драскаха по стъклото.

Азиатката грабна чук от масата наблизил и го вдигна високо. Погледът ъ беше обезумял и зъбите оголени. Тялото ъ се тресеше от гняв.

– Синът ти ъ заразен с узумаки. Знаеш ли това? Сигурно вече умира. А защитникът ти Джейк? Ще го застрелям в лицето.

Маги започна да дърпа белезниците. Орхидея се извиси застрашително над нея и изръмжа като полудял звяр:

– Пригответи за мига. Защитникът ти ъ мъртъв. Синът ти ъ превъртял. Узумаки се разпространява навсякъде. – Тя удари с чука по стъклената сфера. – Ще я разбия и

буболечките ще паднат върху теб. Ще избодат очите ти, ще се вмъкнат в проклетия ти череп и ще се угощават с мозъка ти. И аз с удоволствие ще те гледам как умираш. Ще се радвам.

50.

– Къде е Маги? – настоя Джейк и сграбчи Китано за шията. – Кажи ми, копеле! Къде е Маги?

Очите на японца бяха кръвясали и обезумели.

– Нищо няма да стане, ако ме убиеш. Узумаки е пусната. – Той се изсмя налудничаво. – Убий ме, но това ще струва живота на Маги Конър. – Китано посочи телефона. – Вдигни го.

– Кажи ми веднага!

– Не ти завиждам. – Очите на Китано изведнъж се проясниха, сякаш демоните изчезнаха като по магия. – Ти си *Токко*, но твоята саможертва е напразна. Такава е съдбата ти. Вдигни телефона.

Джейк блъсна стареца и грабна айфона.

Екранът проблесна и светна. Образът му действа като ритник в гърдите. Видео в едър план на Маги. Очите ѝ паникьосано се стрелкат насам-натам. Устатата ѝ беше запушена с лепенка. Над главата ѝ висеше стъклената сфера, пълна с хиляди микробуболечки, които се щураха вътре.

От телефона се чу гласът на Орхидея:

– Ти си експерт, Джейк. Колко ще издържи тя?

– Ако е причиниш болка...

– Доведи Китано тук до петнайсет минути – прекъсна го азиатката. – Следвай безпилотния летателен апарат. Или след четвърт час тя ще умре.

* * *

Пътеката стана по-стръмна и Джейк започна да влачи и от време на време да носи Китано. Безпилотният летателен апарат ги придружаваше и се въртеше в кръг над главите им. Намираха се на остров и се катереха нагоре по тясна стръмна пътека. Гребната лодка остана далеч долу. Китано отново беше изпаднал в делириум, по-лош отпреди. Той трепереше и говореше несвързано на английски и японски, беше премръзнал от студ.

– Мъртъв съм от шейсет години. Майка ми даде покров и отслужи опело. Оттогава съм само кости. Нищо. Обикалям Земята от шейсет години, желая мръсотия, ям мръсотия и консумирам мръсотия. Аз съм гладен призрак.

– Млъкни – заповяда Джейк. – Китано отказа да му каже нещо повече за Маги или за пускането на узумаки. Понякога думите му бяха логични, но по-често – несвързано бръщолевене за войната.

Убедеността на Джейк се засилваше. Китано проявяваше всички симптоми – потенето, характерната миризма, маниакалните заблуди. Той силно подозираше, че японецът е заразен с узумаки.

Но ако Китано и Орхидея бяха комбина, защо старецът беше заразен? Възможно ли беше Орхидея да го е изиграла?

Каквото и да се беше случило, имаше голяма вероятност Джейк също да е заразен. Все още не чувстваше нищо, но беше с Китано само от няколко часа. Прогони мисълта. Беше се съсредоточил само върху едно – Маги.

„По-бързо, Джейк. Върви по-бързо.“

– Край на мръсотията – измънка Китано. – Готов съм да умра. Да изпълня съдбата си. – Той се разтрепери. Не се знаеше още колко му остава да живее.

Джейк съзря червено петно през пролука между дърветата. Вратата на бунгало.

Пусна Китано и хукна към къщичката. Сърцето му подскочи в гърлото.

БЛА кръжеше като лешояд в небето.

Джейк протегна ръка и отвори вратата.

Бунгалото беше почти празно. Ъглите бяха пълни с прах и паяжини. В средата на стаята имаше яркочервено сгънато платно. Върху него беше сложен къс японски меч с дървена дръжка с резба и по-къса лъскава стоманена кама.

Китано застана на прага. Видя меча и понечи да мине покрай Джейк, но той го блъсна назад и японецът се строполи на пода.

Джейк взе меча. На дървената дръжка беше щампован черен японски символ. Какво правеше там, по дяволите?

Очите на Китано бяха втренчени в меча.

– Дай ми го.

– Къде е Орхидея? Къде е Маги?

– Дай ми меча.

Джейк излезе навън и огледа във всички посоки. В края на поляната имаше нещо, което приличаше на вход за подземно убежище срещу бури. Той забеляза стъпки в снега около входа.

– Дай ми меча! – обади се Китано зад гърба му.

Джейк хвана японца и го блъсна по пътеката в снега към убежището, а после спря и докосна мъничката нишка до лявото си око. Дръпна спусъка и през тялото му премина електрошок, сякаш се беше допрял до електрически проводник. За миг видя петна, но бързо се съвзе.

Предположи, че има десет или най-много петнайсет минути, преди да започнат да падат бомбите.

51.

Джейк насочи меча към гърба на Китано и потърси Орхидея, докато слизаха по стъпалата, които се спускаха под остър ъгъл под земята.

Отнякъде се разнесе стенание. Сърцето му едва не спря.

Маги.

Той я видя. Беше завързана за маса и устата ѝ беше запушена. Стъклената сфера висеше над нея, на няколко сантиметра от лицето ѝ. Микробуболечките вътре представляваха движеща се вълнообразно сребристочерна маса. Останалата част от помещението беше забулена в мрак. Нямаше следа от Орхидея.

Маги вдигна глава и забеляза Джейк. Опита да се развика и после започна трескаво да рита и да се мята.

* * *

Орхидея се криеше в тъмния килер зад стълбите. Беше насочила оръжието си през счупена дъска и хладнокръвно наблюдаваше как Китано и Джейк бавно слизат по стъпалата. Джейк блъсна Китано напред, използвайки го като щит. Това нямаше да му помогне. Орхидея беше зад тях.

Тя изчака Джейк да стигне до края на стълбите. Главата му идеално се очертаваше в малкия правоъгълен проце́п. Орхидея затвори, защото предпочиташе да застрелва жертвите си в лицето, за да гледа изражението им в мига на смъртта.

Тя се прицели в тила му и рече:

– Джейк Сърлинг.

* * *

Джейк се наведе веднага щом чу гласа ѝ. Куршумът одраска челото му.

Той се скри под малка дървена маса част от секундата преди да изсвисти вторият куршум. Мечът изтрака на пода. Орхидея стреля още четири пъти в масичката.

Китано се изправи, взе меча и забърза нагоре по стълбите.

Все още използвайки масата като щит, Джейк се втурна към Орхидея. Тя излезе от килера и стреля още два пъти. Куршумите раздробиха дървената маса, докато той се приближаваше към азиатката. Вторият куршум засегна рамото му, но масата пое по-голямата част от мощта му. Джейк блъсна азиатката и я повали по гръб. Пистолетът ѝ падна и изтрака на пода. Джейк се хвърли към него и успя да го вземе.

Той се обърна, претърколи се и стреля в Орхидея, която се наведе. Държеше полуавтоматичен пистолет „Берета М9“. От дясното ѝ рамо бликна кръв, но тя успя да удържи позицията си и изстреля три куршума, докато Джейк се скриваше зад шкафа. Той надникна иззад ръба, но тя стреля и го накара отново да се дръпне. В М9 в ръцете ѝ бяха останали най-малко пет патрона. Резервното ѝ оръжие беше малък зиг-зауер. Побираше осем патрона. Тя беше използвала пет.

Вдясно Маги дърпаше въжето. Стъкленото кълбо висеше над нея.

ПОЛ МАКЮЪН
СПИРАЛАТА
американска

Лилия Анастасова
редактор

Издателство *ЕРА*, София
тел. 02/980 16 29
e-mail: era@erabooks.net

Печат: ЕКСПЕРТПРИНТ ЕООД